

sig optage som Justitsminister i den første Venstregering, naar han var insolvent. Det er dog ganske klart. Hvis han virkelig havde i Sinde, skønt han var insolvent, at træde ind i Ministeriet, var han ingen ærlig Mand. Den højtærede Konseilspræsident kunde ikke sige: jeg anser ham for en ærlig Mand, og saa alligevel gaa til ham for at spørge ham — om han var en ærlig Mand.

Den højtærede fungerende Konseilspræsident kom ind paa Landbrugslotteri-affæren og søgte der at redde sig selv ved at sige, at det var af Hensyn til Fæstningens status quo, at han gik ind paa dette Lotteri. For det første er det nu en mærkelig Opfattelse af Fæstningens status quo, som jeg beder ærede Medlemmer af Flertallet og Vælgerne ude i Landet lægge Mærke til. Højre har jo netop ikke sørget for, at der ved Fæstningen var et Demarkationsterræn. Det var jo netop Højres Forseelse, set fra et militært Standpunkt. Saa var det dog vel ikke en Venstreforsvarsministers Pligt at søge at raade Bod paa det, Højre havde forsømt. Men dernæst var den Tanke om, at der skulde blive bygget Villaer ude i Ordrup Mose, ganske meningsløs. Enhver kan gaa ud og se paa Mosebunden; der bygges ingen Villaer, og der behøves ingen Demarkation. Det var et tomt Paaskud, som de Herrer, der vare interesserede i Landbrugslotteriet, fandt paa, og som de narrede den højtærede Forsvarsminister med.

Den fungerende Konseilspræsident talte om det 1½ Mill. Kr.s Laan sidste Foraar til Bondestandens Sparekasse og forsvarerede det med, at havde Ministeriet nægtet Bøndernes Sparekasse, hvad der dog var givet de københavnske Banker, saa havde det paataget sig et tungt Ansvar. Det kan man godt sige. Men der var ikke blevet lagt noget som helst Ansvar paa Regeringen, hvis den havde nægtet Laanet ud fra en Følelse af eller ud fra en Vished om, at det var galt fat med Sparekassen. Det var netop Regeringens Pligt at undersøge det efter alle de Advarsler, den havde faaet. — Det er jo forøvrigt noget ganske nyt, naar Staten optræder som Ullaaner mod Pant.

Den højtærede Konseilspræsident talte om Bankdirektør Heide, der havde sagt noget, som ad anden Vej var kommet til Konseilspræsidentens Kundskab, og saa var han gaaet til Heide selv og havde spurgt ham, om det var rigtigt, at han havde erklæret, at han kunde faa Alberti erklæret fallit naar som helst. Konseilspræsidenten

maa ganske vist ikke have faaet megen Menneskekundskab ved sit mangeaarige Ophold her i Hovedstaden, naar han ikke vidste, at hvad den omtalte Person siger een Dag, plejer man sjælden at kunne faa ham til at staa ved den næste. Det vide ellers alle Københavnerne. Konseilspræsidenten synes at have været den eneste, der ikke har vidst det, og det taler ganske vist ikke til Fordel for hans Menneskekundskab.

Den ærede Konseilspræsident sagde i Gaar, at han ved denne sin Tale havde lagt alting, *alting* aabent frem. Jeg vil derom sige, at Konseilspræsidenten i sin Tale i Gaar netop har lagt frem her for Tinget, hvad alle i dette Øjeblik vidste, men heller ikke Spor af mere — vi vidste det alt sammen i Forvejen —, og saa har han søgt at bortforklare og undskyldte det. I den Redegørelse, som Konseilspræsidenten den 13. September sendte sine Vælgere i Ringkøbing, lagde han frem for disse Vælgere netop, hvad alle vidste paa det Tidspunkt, hvad han altsaa var nødt til at lægge frem —, men heller ikke mere. Det, som er blevet afsløret i de 14 Dage, som ere gaaede siden, det lagde han ikke frem den Gang, det lagde han frem i Gaar, da alle vidste det, og den højtærede Konseilspræsident var nødt til at gøre det.

Dette, sammenholdt med det, jeg før sagde om den højtærede Justitsministers Skrivelse af 29. September, siger mig een Ting, nemlig denne, at den nuværende Regering om disse Affærer kun siger, hvad der er kommet frem, og den gør til Undersøgelse af disse Affærer kun, hvad den er absolut nødsaget til. Derfor sige vi i vort Ændringsforslag, at vi ville have, at Regeringen skal bestaa af Mænd, som ikke ere kompromitterede, fordi vi ville have en fuld Undersøgelse. Vi ville have Sagen undersøgt og opklaret til Bunds.

Det er rigtigt nok, at Parlamentarismen i dette Øjeblik er udsat for Angreb fra reaktionær Side. Det undrer mig derfor i høj Grad, at Flertallet ikke har formet sit Forslag til Beslutning mere præcist. Der er sagt, at vort Ændringsforslag i Grunden ikke siger meget mere. Det er fuldkommen galt. Vi kræve en Regering med Tilslutning i — der staar ikke en Gang: „i Tilslutning til“, men „med Tilslutning i“, Tingets Flertal. De se altsaa, at vi lægge Tyngdepunktet i Tingets Flertal. Det er dette Flertal, der skal give enhver Regering sin Tilslutning, for at den skal være parlamentarisk. Flertallet derimod kræver kun, at Regeringen skal søge